

TUTUTS

UN PRIMER PAS...

Hi ha temes seriosos per excel·lència. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya n'és un. Però, aquí, la nostra intenció no és fer uns comentaris i unes anàlisis serioses en la forma, encara que sí procurarem que siguin exactes i objectives en el fons. El que ve a continuació no és res més que una petita introducció a un tema, L'ESTATUT del 79, que procurarem, de manera crítica i amb la col·laboració del personal, esmiscolar i criticar en el sentit positiu del terme, perquè quedi el més clar possible per al major nombre de persones. Així doncs, que cap catalanista o menys se senti ofès, si per la manera de tractar-ho li sembla que ens fotem de l'assumpte. No és això. Senzillament, ens agrada la conya.

A molta gent els sorprendrà saber que la tradició autonòmica a Catalunya no ha començat ara, ni amb l'Estatut del 32. Són molts, nosaltres fins fa poc, els que no han sentit parlar mai de la MANCOMUNITAT catalana, del Programa del TIVOLI, de les BASES de Manresa, de les "Bases para la Constitución Federal del Estado de Cataluña" de Valentí **AL MIRALL**, i molts d'altres projectes i intents teòrics d'implantar a Espanya i a Catalunya un règim democràtic. Un ESTAT FEDERAL.

Una Confederació ha estat i és, el gran somni dels catalans sentits i preocupats pel seu país. L'Autonomia no és res més que un enganyós i feble substitut d'aquesta ànsia d'independència. Autonomia i federalisme poden semblar, vistos des de fora, dos camins que porten al mateix punt. Però no és així. Són dos procediments totalment diferents i fins i tot contraris del principi al final. L'ESTAT FEDERAT és aquell que fent ús de la seva Sobirania delega part de les seves atribucions a un nivell de poder superior que aglutina els traspassos de cada Estat membre. La Sobirania re-deix en la base. En el cas de l'AUTONOMIA, és l'Estat unitari el "sobirà" i és qui transmet certes parcel·les de poder, més que res fictici, a les nacionalitats i regions autònomes. Vista aquesta substancial diferència, podem veure que en principi, l'autonomia no permet realment fer gaire gran cosa.

I aquesta ànsia d'autonomia dels catalans, onneix?. Seria molt llarg d'explicar i a més a més, tots intuïm una causa explicativa: Es que els catalans som diferents de la resta d'espanyols? En el fons, pot ésser aquesta una raó. El tema sens dubte és polèmic. Però vull assenyalar una petita precisió, encara que en pla de conya, fonamental: Els catalans podem ser diferents dels altres, però no tots som iguals. *Hi ha dues classes de catalans: Els benparits i algun fill de puta.*

Alerta amb aquests últims. D'ells vénen i vindran les mossegades que pugui rebre el ja de per sí "ridícul" ESTATUT del 79.

XAVIER GUELL